

Von Wallu
Die grosse liebe und andere komische Sachen von WALLU.
 Zwerchfell-Verlag, 1990.

Pitkään on ennätetty kaivata suomalaisen sarjakuvan maailmanvalloittavuutta ja levi-

amistä ulkomaille. Varsinkin Angoulemen festareilla suomalaissarjakuvien vieraskielisten painosten olemassaolemattomuus on ollut suuri puute. Ei ole löytynyt (muka) kääntäjä, rahoittaja, ei varsinkaan kustantaja.

Saksalainen Zwerchfell-Verlag on lähtenyt aukomaan tietä suomalaisen sarjoksen matkalle yhdyntävään Eurooppaan kustantamalla Wallua. Albumi Die Grosse Liebe sisältää suomalaisille tuttuja Lämsänperäläisiä 46 sivun verran. Lämsänperäläisten saksalais-painos on ollut kustantajalle sinänsä helppo nakki: stripeissa ei käytetä puhokuplia eikä turhia sanoja, joten käännöstöytä ei ole tarvinnut tehdä kuin eri osastojen otsikoiden verran.

Stripit jakautuvat osastoihin kattamaan elämän kirjoja, mm. rakkautta, lapsia, sairauksia ja kotia. Perin sovinnaisia aiheita kaikki. Alpparin loppuun on saksannettu muutama faktatieto Wallusta ja tuotannosta nuoruudenkuvailla varustettuna.

Koska Lämsänperäläiset eivät käytä puhokuplia, vaikeinevat suomalaisen tyyliin, perustuu strippien hauskuus liiannekomiaan, kiittiin mustaan huumoriin ja tarkkaan piirustustyöhön. Strippien painoasu on selkeä, kuvia ei ole ahdettu turhan tiukkaan. Yhteiskunnallinen kritiikki, kannanotot maailmantilanteeseen tai väkivalta eivät kuulu lämsänperäläisten maailmaan. Komiikka on pikkuhauksua ja pikkunokkelaa, pikkutuhmuuskin puuttuu, joten Wallun lukijalta irtoaa pikkuhymyjä silloin tällöin.

Mitään laajaa tunteiden asteikkoa lämsänperäläiset eivät lukijassa liikauta. Sympatiaa herättävimmäksi hahmoksi nousi Elämöllistä -osaston leijonavanhus. Kauhua herättävän, kesyttäjätään valtavaa rohkeutta vaativan estradiensiintymisensä jälkeen leijona riisuu harjasperuukkinsa ja tekoraateluhampaansa käyden nukkumaan nallekarhu kainalossaan, tassa kuonon alla turvallisuutta antamassa.

Saa nähdä, miten yhdistyvä Saksa vastaanottaa leltipäiset, jussipaitaiset ja hämillisen ujosti hymyilevät Lämsänperäläiset. Hieman naivin ja jälkeenjääneen kuvan suomalaisista voi albumin perusteella johtopäätellä.

Ulla Lehtinen

Ave Koskela
Hemmo Paskiainen III
 Banana Press 1990

Koskeloitten Paskiasta tuttu Hemmo on saanut jo kolmannen albuminsa. Alunperin olankohautuksella sivuuttamani sarja on vuosien saatossa skarpiutunut ja osoittanut elinvoimansa.

Hemmo lataa täyslaidallisen mustaa huumoria, joka paikoitellen tuo mieleen Franquinin Mustat sivut. Ave (Ari & Vesa) Koskelan piirrosjälki ja sivurytmiys on omaa luokkaansa: tavattoman persoonallista, yksityiskoh- taista ja voimakasta. Kuvan ja tarinan välillä vallitsee saumaton sopusuhtaisuus – toisinaan tosin liian paljon uhrataan liipittäen mitänsanomattomalle tekstivuodatukselle.

Hemmon tarinat voivat lähteä liikkeelle halvoistakin WC-huumorin jekuista, mutta aina ne valitsevat oman, arvaamattoman suuntansa. Tarinat ryöpsähtelevät villisti, saavuttaen kuitenkin useimmiten omalle loogikalleen sopivan kiirmaksin. Välillä tuntuu siltä, että vähemmälläkin myllytyksellä ja selvemmälläkin sivutaitolla saisi yhtä lystiä jälkeä...

Monien koukkujensa takia paikoin hiukan vaikealukuinen Hemmo on huumoritaan sellainen, jolla voisi olla menestystä ulkomailakin. Kenties paljon suurempaa menestystä kuin Suomessa.

Harto Hänninen

Anne Lagerstedt

Vittorio Giardino
Kohtalokkaita lomia

käännös: Lauri Narinen
 tekstaus: Satu Apajalahti
 Semic 1990.

Uusin tuttavuus alati laajenevissa aikuisten-sarjakuvien valikoimissamme on italialainen Vittorio Giardino (synt. 1946). Hän on piirtänyt myös Sam Pezzon vakoiluseikkailuja ja Pikku Nemo -pastissia Pikku Ego. Myös Egoa saadaan suomeksi vielä tänä vuonna.

Sarjakuvantekijänä Giardino on maanmiehenä Milo Manaran hengenheimolainen. Piirrostyylillä on sama ja molemmat esittelevät mielellään alastomia naisia. Ainakin Kohtalokkaiden lomien perusteella Giardino on pelkkä jäljittelijä – köyhän miehen Manara.

Harri Römpötti

Bill Watterson
Lassi ja Leevi Kerran kesäaikaan

käännös: Juhani Valli
 tekstaus: Heimo Lepikko
 Semic 1990.

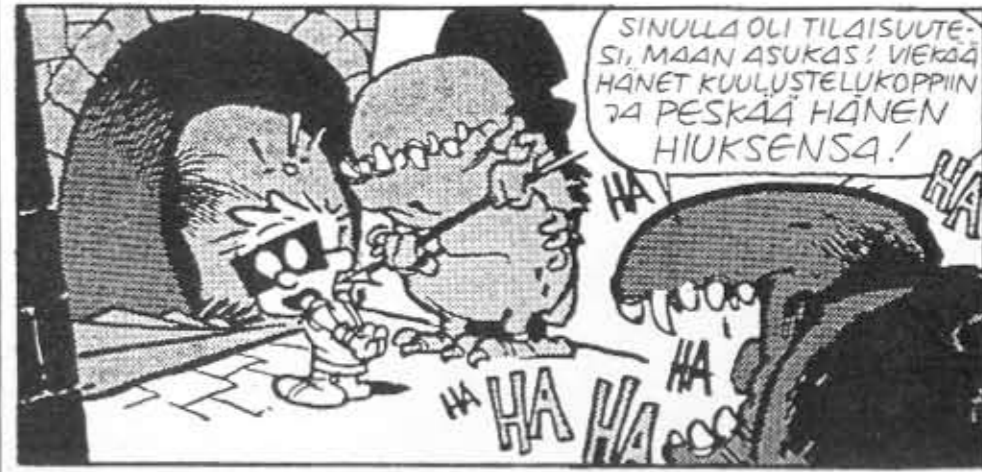
Sanomalehtisarjakuva on mennyt alaspäin ainakin viimeiset parikymmentä vuotta. Amerikkalaiset lehdet ovat supistaneet niille uhrattavaa tilaa ja siksi grafiikka on kärsinyt. Mielenkintoisena nähty uusi poliittinen stripisarjakuva ei paikallisten aiheittain voiksi ole juuri levinnyt eurooppaan, ei ainakaan Suomeen.

Muita uusia ideoita ei ole näkynyt. Vanhat, enimmäkseen pystyynkuolleet klassikot hallitsevat meikäläisiäkkin lehtiä. Ainoa poikkeus on Bill Wattersonin Lassi ja Leevi (Calvin & Hobbes). Pikkupojasta ja lelutiikeristä kertovasta sarjasta on tullut myös maailmanlaajuisen menestys.

Lassi on klassinen kauhukakara, joka irhoaa koulua, kylpyjä ja tyttöjä ja rakastaa tekkara, keksejä ja tiikeriään Leeviä. Lassille Leevi on elävä toveri. Muille se näyttyytyy pelkkänä täytettyinä leluna. Vanhempansa Lassi saattaa tietenkin tempuillaan epätoivoon.

Sarjan perusasetelma muistuttaa siis monia aikaisempia. Lähimpänä on Crockett Johnsonin Barnaby, joka myös kertoi pikkupojasta. Barnabylla oli seuranaan muille näkymätön haltijakummi.

Harri Römpötti

Keko & Mique

Tapiiri 1-2/90

Toimittanut Arvo Rask

Alkaako Tapiiri nousta lamakauden jälkeen? Tähän kysymykseen on vaikea antaa suoraa vastausta, sillä Tapiirin funktio suomalaisessa sarjakuvan kentässä on aikojen kuluessa muuttunut. Alkuperäinen Tapiiri oli tärkeä suunnannäyttäjä, joka esitteli lukijoille jatkuvasti uusia sarjakuvan voimahahmoja.

Nyt sarjakuvaa syydetään joka tuutista, ja Tapiiri on hiukan orpona joutunut haeskelemaan linjaansa. Tämän vuoden ykskösnumerossa näkyi jonkinlaista oivallusta, jota vahvistettiin kakkosnumeron sarjakuvavälillä.

Vuoden ensimmäisen Tapiirin löytö oli THA ja T.P. Bigart. Omituisten taiteilijanimien taakse kätkeytyvät espanjalaiset veljekset Josep August ja Joan Josep Tharrats, joista edellinen piirtää ja jälkimmäinen kirjoittaa. Heittä Tapiiri julkaisi 30-luskaisen, lyhyistä tarinoista koostuvan Absurdus Delirium -kokonaisuuden, joka on hauska, kaunis ja persoonallinen. Tarinoita on julkaistu espanjalais- ja ranskalaislehdissä vuodesta -82 lähtien.

Ykkösnumeron kulttuuriarvoa täydensi vielä viimeinen suomentamatta ollut lyhyt Corto Maltese -tarina.

Harto Hänninen

Kakkos-Tapiirissa espanjalaislinjaa jatkoi parivaljakko Keko & Mique. Albuminmittainen Livingston vastaan Fumake -tarina on ensimmäinen heiltä suomennettu sarjakuva.

Miquen käsikirjoitus mukaellee absurdilla tavalla vanhaa "mestarirokkolinen vastaan mestarietsivä" -kaavaa. Kekon grafiikka on voimakkaiden kontrastien varassa toimivaa, komeaa tyylitellyä, josta kuitenkin jää hieman hengetön vaikutelma. Syy voi olla käsikirjoituksessa, jonka tempo aiheen huomioon ottaen on auttamattoman verkkainen.

Tulevissa Tapiireissa albuminmittaisten kokonaisuusien linjaa aiotaan jatkaa: seuraava numero tuo suomalaislukijoille Kaja Saudekin Amal-albumin ja sitä seuraava vielä tarkemmin määrittelemättömän italialaistarinan.

Olisiko tätä kautta löytymässä Tapiirille uusi merkitys ja uudet markkinat? Pitkillä tarinoillaan Tapiiri joutuu kilpailemaan runsaan albumitarjonnan kanssa: lyhyitä tarinoita julkaisevana lehtenä sillä ei kilpailijoita olisi lainkaan.

Jatkosarjana Tapiirissa kulkee Björn Karlströmin scifi-seikkailu Leo Falk, joka osoittaa, että linjassa on vielä korjaamisen varaa. Heikompa keskitasoa edustava Leo Falk innostaneet vain ruotsalaisen sarjakuvan historiaan kiinnostuneita massoja.

Gérard Lauzier: Elämän pirstaleita

Suomennos: Lauri Narinen
Tekstaus: Satu Apajalehti

Lauzier'n kokonaista albumia on saatu odottaa suomeksi yli kymmenen vuotta. Onkin varsin ihmeellistä, ettei aika tunnu koskettaneen näitä Elämän pirstaleiden hahmoja tai ongelmia. Ne ovat yhtä masentavan tuttuja, liioiteltuja ja raadollisia kuin syntyesäänkin.

Kertomukset ovat eräänlaista oravanpyöräelämän puhtaaksikirjoittamista ja jokainen niistä päättyy tavallaan samaan tulokseen: pakoa ei ole, sillä ihminen on aina pohjimmitaan sika, jonka perusvietit, seksuaalisuus ja ahneus, vievät mennessään. Lauzier nauraa kaikille rooleihinsa piiloutuville ihmisille: machoille, keski-ikäisille hipeille, mainostoimistojen meneville menestyjille, pehmoille ymmärtäjille, punkkareille. Voittajina Lauzier'n maailmassa, liikkuvatpa henkilöt sitten Pariisin suihkuseurapiireissä tai Iha Grandella, selvi-

Benoît Sokal Tarkastaja Ankardon tutkimuksia Tarkastajan Cadillac

suom.: Heikki ja Soile Kaukoranta
tekstaus: Kari Laaksonen
Jalava 1990

Ihastuttava tarkastaja Ankardo on palannut. Hänen ylpeytensä on valkoinen Cadillac, jolla hän hurauttaa seikkailuun No mans landiin ja sen pääkaupunkiin Barnumiin (selvästi Beirut). Tarina on täynnä viittauksia siihen, että se on sarjakuvaa. Tavatessaan Fernand-koiran, tämä muistuttaa ensimmäisessä albumissa tehdystä tuttavuudesta: "Sama tekijä, sama sarja", ja jatkaa "Jatkat yhä tutkimuksia. Sinulle on tainnut kertyä jo albumeita."

Sarjan juoni on koskettava. Asetelman tavanomaisuus (Ankardo lähtee etsimään siepattua tyttöä) väistyy, kun sodan mielettömyys näyttää haisevat kasvonsa. Ihmishengillä ei ole merkitystä, edes upea Carmen ei piittaa niistä. Mitättömän paikallislehden Kynnösten kaiun (loistava nimi) surkuteltava toimittaja saa elämänsä tilaisuuden skuuppiin. Mutta se maksaa Ankardolle paljon.

Sokal on pitänyt neljän vuoden tauon edellisen albuminsa Amerzonian jälkeen. Kerran vuodessa albumin tehtäillut Sokal väsähti, ja jälki näkyi. Nyt Ankardo on hausempi kuin koskaan. Eikä piirustustaitoonkaan näytä pitkä tauko koskeneen.

Anne Lagerstedt

ävät yleensä naiset, jotka luottavat perusvivoihinsa, antavat miehen kipistellä aikansa ongelmiansa keskellä ja ottavat sitten toisen tilalle.

Myös Lauzier'n jumalalla on kieroutunut huumorintaju. Eräässä Pirstaleista jumala ilmestyy teollisuusmagnaatille ja antaa ymmärtää, että tämä voisi ryhtyä hänen äänitorvekseen. Lopussa johtaja - joka ajatuksesta innostuneena ei välillä kyennyt edes hässimään toimiston sihteerityöstä - toimitetaan mielisairaalaan. Herran tiet ovat tutkimattomat...

Henkilökohtainen suosikkini on avastarina Saint-Edredon 1969, jossa ihmiset leikkivät ravintolassa kieroutuneita eroottisia leikkejään toisten kustannuksella. Päänäköilö Alfred julistaa epätoivoista rakkauttaan Heléneen aterian alussa: "Vaginas on eroottisen katedraalin tabernaakkelit!" Mikä täydellisen lauziermainen purkaus!

Pitkä miinus alpparista tulee vain Semicille, joka ei näytä löytävän kunnon tekstiajaja ei niin mistään.

Sari Luhtanen

Carol Swain

7 Ages of Woman.

Edited by Carol Bennett.
Knockabout Comics 1990.

Brittiläisen Knockabout-kustantamon uusiin albumi on pienoinen harvinaisuus: 7 Ages of Woman (Naisen 7 ikäkautta) on alusta loppuun brittiläisten naistaitelijan tekemä kokonaisuus. Nimensä mukaisesti albumi kertoo naisen elämän seitsemästä vaiheesta. Jokaisen jakson on piirtänyt eri taiteilija.

Albumin aloittaa Kate Charlesworthin varhaislapsuutta käsittelevä tarina Second Class Child. Siinä poikaa toivoille vanhemmille syntynyt tyttölapsi saa jo pienessä tutua olevansa toisen luokan kasvatti. Charlesworth on persoonallinen ja taitava piirtäjä, jonka tarinakin on täynnä hervottomia yksityiskohtia. Aiheeseensa nähden lapsuustarina on kuitenkin hieman liian puhelias.

Koulutyöstä kertoo Melinda Gebbie, joka muuten parhaillaan työskentelee Alan Mooren käsikirjoittaman eroottisen sarjakuvamaanin kimpussa. Gebbie ei piirtäjänä ole kovinkaan kummoinen, mutta hänen tapansa lähestyä aihetta on hyvin voimakas ja omaperäinen. Tarinassa koulun kauheimmat tytöt lähetetään kesäleirille: "Silloin lapsihelvetti loppui ja teinihelvetti alkoi", toteaa sarjan kertoja. Kesäleirillä koetut kasvukivut ja kauheet huipentuvat Carrie-tyyppiseen teletekineettiseen infernoon.

Gebbien aiemmalle meriittilistalle kuuluu mm. sarjakuva Frescazizis, joka oikeusistulmessa tuomittiin epäsiiveellisenä poltettavaksi.

Caroline Della Portan piirtämä Working Girl syvennyy itsenäistyvän nuoren naisen ongelmiin: työhön, miehiin, asuntoon. Della Porta on erinomainen piirtäjä, jonka vahvasti tyylittelevä siveltimenjälki saa lisävoimaa harmaista värinnoista. Kaikessa umpikuja-maisuudessaankin tarina on hauska ja terävä.

Julie Hollingsin tyyli on tuttu mm. useista muista Knockaboutin julkaisuista. Tarinana Lover on tavanomainen ihmissuhdeongelma-jaaritus, jossa on toki omat hilpeät ja osuvat yksityiskohtansa. Piirtäjänä Hollings pystyi varmaan paljon parempaan: Lover-tarinan yksittäisistä ruuduista monet kärsivät kuvapinta-alan kehnoista sommitelusta.

Äitiydestä kertovan osuuden on tehnyt Corinne Pearman. Tussilla ja liidulla valmis-

teitu kokonaisuus on graafisesti sekava ja käsikirjoituspuolellakin se yrittää hallita liian monia äitiyden aspekteja. Kokonaisuus jää etäiseksi ja hiukan luotaantyöntäväksi.

Pearmanin osuuden täydellinen vastakohta on Carol Swainin eronneesta naisesta kertova osuus. Swain lähestyy yksinhuoltajan ongelmaa hyvin suppean ja pelkistetyn esimerkkitapauksen kautta. Albumin piirtäjäistä Swain on ainoa, joka luottaa niukkasnaisen kuvallisen kerronnan voimaan. Hänen karkean mustavalkoinen grafiikkansa on äärimmäisen dynaamista ja hän käyttää rohkeita kuvakulmamuuksia dramaturgisenä tehokeinona. Swain on piirtänyt sarjakuvia vasta pari vuotta: toivottavasti hänen töitään nähdään tulevaisuudessa useammin.

Jackie Smithin näkemys vanhuudesta on hurja: kuolema jää toiseksi vanhan naisen neuvokkuuden edessä. Nokkela tarina kärsii epätasaisuudesta piirrosjäjestä, eikä albumi oikein saa arvoistansa päätöstä.

Kunnianhimoinen antologia jää hieman hajalleen. Aineiston epätasaisuus johtunee siitä, ettei monellakaan tekijällä ole kovin pitkää kokemusta sarjakuvan alalta.

Englannissa albumilla yritetään selvästi houkuttaa naispuolisia lukijoita sarjakuvan pariin, mutta mielestäni sen anti ei ole sukupuoleen sidottu, vaan yleismaailmallisesti kiinnostava. Ja tietyt erinomaiset tilaisuus tutustua uusiin sarjakuvan tekijöihin.

Harto Hänninen

Pauli Ruonala

Oli minulla
toimilupa... ase
...pari asiakas-
takin...

José Muñoz ja Carlos Sampayo:

Alack Sinner 2

käännös: Marja Luoma
tekstaus: Pentti Nuortimo ja Pentti Otsamo
Oulun sarjakuvaseura ry 1990.

Oulun sarjakuvaseura sai Alack Sinnerin toisen osan julki ilahduttavan nopeasti. Albumin toimitustyö on yhtä tinkimätöntä kuin ykkösosankin. Nuortimon ja Otsamon tekstaus noudattelee useasti alkuperäistä ja ulkoasukin on kerrassaan kaunis.

Itse sarjakuvat ovat vielä parempia kuin ykkösosassa. Muñozin ja Sampayon kerronnasta on haparointi hävinnyt. Teksti ja kuvat tekevät nyt saumatonta yhteistyötä. Muñozin piirrosten ekspressionismi on puhjennut täydelliseen kukkaan luopumatta vielä mustan ja valkoisen tasapainoisista sommitelmista (kuten ensimmäisen albumin ensimmäisessä tarinassa, joka on julkaistu uusin).

Sampayon tannat ovat etääntyneet esikuvistaan, kovaksikeitetyistä dekkareista ja elokuvista. Alack Sinnerkin on entistä vähemmän perinteinen etsivä. Hän ryhtyy välillä jopa taksikusiksi. Entistä korostetummin Sinner on tarinoissa sivullinen.

Pääosaan kohoaa New Yorkin kansallisuuksien, katujen ja väkivallan sulatusuuni. Sinnerin maailma on synkkä. Hyvätkin tavoitteet ja tunteet uhkaavat kääntyä itseään vastaan. Ihmiset ovat riittämättömiä kaiken läpitunkevaa köyhyvää, luottamuksen puutetta, itsekkyyttä ja pessimismistä vastaan.

Näissä osattomien kohtalonlauissa hyvät asiat toimivat vain kontrastina, joka tuo synkkyyyden selvemmin esiin. Silti tarinoista huokuu jonkinlaista lämpöä. Sitä tuovat mukaan inhimilliset ja uskottavat henkilöt ja silkkä kertomuksen palo. Ehkäpä Muñoz ja Sampayo sittenkin sanovat, että vaikka kuinka monet mahdollisuudet olisi menetetty, niitä tulee aina lisää. Menetettäväksi jos ei muuhun.

Martin Scorsesen elokuvasta Taksikuski ei tarvitse tehdä sarjakuvaversiota, se on tässä.

Harri Römpötti

Liberatore - Tamburini

Ranxerox New Yorkissa

Suom. Soile Kaukoranta
Tekstaus Kari Laaksonen
Jalava 1990

Lähes kymmenen vuotta ensi-ilmeistymisensä jälkeen Ranxeroxista on vaikea havaita kovin pysyviä arvoja. Vaikka väliinpuotaminen onkin yhteiskuntamme sallimia ominaispiirteitä, Ranxerox ei ainakaan millään muotoa ole sairas tarina sairaasta yhteiskunnastamme, niin kuin takakannessa uljaasti julistetaan.

Ranxerox on aivan liian akateeminen, kuiva ja yleispätevä ollakseen vakavaa roskaa ja silti aivan liian itsetietoinen ollakseen oire jostain tai jotain paljastavaa tosi mäiskettä. Se vain yksinkertaisesti on joidenkin neropattien epämuodikas ja harmiton keino rahastaa robotiirromantiikkasektorilla.

Ranxeroxin avuton, koko viihdeteollisuuden kohdistuva itseironia on yksi aiheista, joita pullistelu tarvitsee täyttääkseen albumin vaativat 44 sivua. Erilaisia episodeja on muitakin - muun muassa pieni romanssi alaikäisen kanssa ja hullu tappaja Sisilian pikametrossa - mikä panee epäilemään, että toisin kuin monista muista sarjakuvista, Ranxeroxista todella saattaisi saada kulkevan elokuvan. Suvantokohtiinkin Ranxeroxissa on tarjolla valtavia kuvia, joita nyt pysähtyy katsomaan lähinnä hölmistyneenä, ymmärtäen etäisesti että tälläkin on jotain tarkoitettu.

Sarjakuvana Ranxerox on perusfilosofiansa - tai kuvitellun perusfilosofiansa - vastaisesti staattinen ja albumin liikekuvat ovat hitaimmillaan kuin paikalleen pysähtyneitä kirkkomaalauksia.

Edes yhdestä oivalluksesta tekijöitä on kiitettävä: enpä ennen ole nähnyt robotin liikuvan seotessaan kuin jänis, mutta Ranxeroxin kohdalla se tuntuu juuri oikeasti mitoiteltulta, vieläpä hupaisalta. Kun Ranxeroxin murrosikä lähentyvä ihmisrakastettu Lubna on kidnapattu, hän loikkii etsimään: "Aaaauuuuuugrr Lubna... rakastaa... sinä... missä...olla?"

Petri Kempainen

Hunt Emerson:

(Samuel Taylor Coleridgen runosta) Vanhan merimiehen tarina

Tammi 1990
käännös: Yrjö Jylhä
tekstaus: Pentti Otsamo

Tammi jatkaa Suomen ystävänä tunnetun englantilaisen Hunt Emersonin kirjallisuustulkintojen julkaisemista. Viimeksi saatiin versio D. H. Lawrencen klassikosta Lady Chatterleyn rakastaja. Nyt on vuorossa Coleridgen runo, jolla on kiusattu englantia puhuvien maiden koululaisia iät ja ajat.

Friikkilän poikien isä Gilbert Shelton on kirjoittanut albumiin soveliaan ja tarpeellisen esipuheen, jossa valaisee alkuteoksen historiaa. Koska Emersonin sarjakuva ei ole mikään kuvitettu klassikko, vaan oma tulkinsa runosta, riittänee pari asiaa. Coleridge kirjoitti runonsa 1700-luvulla ja sen merkityksistä on sen jälkeen kiistelty yksimielisyyteen pääsemättä.

Itse tarina kertoo merimiehestä, joka vetää kiroksen laivansa päälle ampumalla ystävänsä albatrossin. Kertomus purkautuu takautumaan, jonka merimies vuodattaa häihin kiiruttavalle tyyplille.

Tammen laitoksessa on käytetty Yrjö Jylhän vanhaa suomennosta. Emerson on

onnistunut sovittamaan runomittaisen tekstin ja sarjakuvan yhteen hämmästyttävän kekseliäästi. Siinä häntä on auttanut kyky kertoa tarinaa sarjakuvalla ominaisilla teknisillä pikku yksityiskohdilla.

Samoin kuin Lady Chatterleyn rakastajassa on Vanhan merimiehen tarinassakin Emersonin suurin klassikkoon tuoma osuus huumori. Hauskimmat sävyt syntyvät piirrosten teksteille antamista uusista merkityksistä. Tapansa mukaan Emerson on ladannut ruudut pursuamaan hauskoja yksityiskohtia.

Tällä kertaa hän on innostunut ehkä hieman liikaakin. Kuvat ovat paikoitellen liiankin täysiä. Niitä ei olekaan tarkoitettu aukenemaan yhdellä vilkaisulla. Mutta kun myös tekstiä on paljon, käy lukukokemus paikoitellen turhankin raskaaksi.

Vanhan merimiehen tarina on Emersonin uusin työ. Siinä hän on selvästi kehittänyt loppuun yksityiskohtien runsaudella pelaavan tekniikkansa. Seuraavaksi saattaisikin olla taas paikallaan pelkistää hieman. Kuvien ja tekstin rytmi on kuitenkin Emersonilla edelleen enimmäkseen lähes virtuoosimaisesti hallussa. Uusia töitä odotellessa Tammen soisi jatkavan suomennoksia vaikkapa Emersonin jazz-sarjoja tai Calculus-kissalla.

Harri Römpötti

